

ความผิดฐานลักทรัพย์ ศึกษากรณีการลักอาวุธปืน

ฐิษา พงษ์ไพโร*

รศ.อจณรียา ชูตินันท์**

บทคัดย่อ

ความผิดฐานลักทรัพย์ ถือเป็นฐานความผิดหนึ่งที่มีการกำหนดเหตุฉกรรจ์ อันเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นไว้ในหลายพหุติการณั โดยอาศัยการพิจารณาจากปัจจัยในการกำหนดเหตุฉกรรจ์หลายประการ ซึ่งเหตุฉกรรจ์ของความผิดฐานลักทรัพย์ต่างๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา ตั้งแต่มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ และมาตรา 336 ทวิ ทั้งสิ้น โดยที่ผ่านมาเหตุฉกรรจ์ของความผิดฐานลักทรัพย์ได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันต่อสถานการณ์ในขณะนั้นอยู่เป็นระยะ โดยเริ่มตั้งแต่การเพิ่มเติมการคุ้มครองไปยังทรัพย์บางประเภท เช่น ผลิตภัณฑ์ หรือเครื่องมือของผู้มีอาชีพกิจกรรม พระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา เป็นต้น ซึ่งการลักทรัพย์เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของประชาชนในสังคมทั้งสิ้น ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงทรัพย์ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า “อาวุธปืน” เป็นทรัพย์ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรง รวมทั้งมีประสิทธิภาพในการทำลายล้างที่มากพอต่อการประหารชีวิตหนึ่งชีวิตหรือหลายชีวิตให้ดับสิ้นไป และอาจถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความหวาดกลัวแก่ประชาชนได้โดยง่าย จึงถือได้ว่าอาวุธปืนเป็นทรัพย์ที่มีความพิเศษที่ควรได้รับการคุ้มครองที่ยิ่งไปกว่าทรัพย์ปกติธรรมดา

โดยจากการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศทั้งในระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) และระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) ต่างก็ให้ความสำคัญกับการลักอาวุธปืนเป็นอย่างมาก โดยถือว่าอาวุธปืนเป็นทรัพย์ที่มีความอันตรายร้ายแรงและก่อให้เกิดความไม่สงบสุขขึ้นในสังคม จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมและลงโทษเป็นกรณีพิเศษยิ่งไปกว่าการลักทรัพย์ปกติธรรมดา ซึ่งการให้ความสำคัญกับการลักอาวุธปืนของต่างประเทศนี้ มีการให้ความสำคัญอย่างมากถึงขนาดที่ไม่ยอมให้ผู้กระทำความผิดนำเอาประเด็นในเรื่องของราคามาเป็นเหตุในการบรรเทาโทษได้เลย ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงเป็นการศึกษาวิจัยเพื่อนำเสนอถึงแนวทางการปรับปรุงแก้ไขเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย โดยการกำหนดให้การลักอาวุธปืน เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ประการหนึ่งที่มีผลทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น

* นักศึกษาคณะนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Abstract

The offence of theft is one of the offences that provides several circumstances of aggravation, which leads to heavier punishment for the offender. The provision of aggravated theft was found in the Criminal Code section 335, section 335bis, and section 336bis. In the past, the provision of theft in circumstance of aggravation was developed from time to time, added the protections on some kind of property such as : property or tools of the agriculturist, Buddhist Statues or religious object. As the committing of theft of those properties affects the feelings of the people; therefore, with the consideration of the properties in the present time, it indicates that a “firearm” is a property that may affects the feeling of the people likewise. As a firearm is a lethal weapon with the efficiency of destruction enough to take one’s life, and may be used as a tool causing terror to the people. Therefore, it can be considered that a firearm is a specified property that requires more protection than other property.

By the comparative studies on the foreign laws from the Common Law system and the Civil Law system, both give precedence to the theft of a firearm, as it indicates that a firearm is a lethal object and causes disturbance within the society. As a result, the committing of theft of a firearm requires specific control and inflicts heavier punishment than the regular theft. In which those foreign laws give precedence to the theft of a firearm to such an extent that it prohibits the offender from raising the little value of stolen property as an excuse to lessened the punishment. Therefore, this Thesis proposes the revision of the provision of a circumstance of aggravation within the offence of theft under Thai Criminal Code; by adding the provision of the theft of a firearm as one of the circumstances of aggravation within the offence of theft, which results on heavier punishment for the offender.

1. บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่จำเป็นจะต้องอาศัยอยู่ร่วมกันและไม่อาจใช้ชีวิตคนเดียวโดยลำพังได้ ซึ่งการต้องอยู่ร่วมกันนี้เองที่ส่งผลทำให้เกิดการกระทบกระทั่งกัน กฎหมายจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือให้กับรัฐชาติปดัยสามารถจัดระเบียบและรักษาความสงบสุขของสังคมได้อย่างชอบธรรม และกฎหมายที่ใช้ในการจัดระเบียบและดูแลรักษาความสงบสุขเรียบร้อยของสังคมได้ดีที่สุด คือ กฎหมายอาญา เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีลักษณะเป็นการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลและมีมาตรการในเชิงบังคับที่รุนแรงต่อผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ดังนั้น จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า กฎหมายอาญา หมายถึง กฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำหรือไม่กระทำอย่างใด เป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้ด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ กฎหมายที่บัญญัติห้ามมิให้มีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด หรือบังคับให้มีการกระทำอย่างหนึ่ง

อย่างไรโดยผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษ”¹ ซึ่งคำกล่าวข้างต้น สามารถแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของกฎหมายอาญา และอาจจำแนกภารกิจหรือหน้าที่ของกฎหมายอาญาออกได้อีกเป็น 3 ประเภท กล่าวคือ

1. ภารกิจในการคุ้มครองสังคม
2. ภารกิจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด
3. ภารกิจในการคุ้มครองคุณธรรมทางกฎหมายและในการคุ้มครองคุณภาพของการกระทำ

โดยการลงโทษที่กล่าวถึงนี้ หมายถึง การกระทำที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ต้องได้รับโทษทั้งต่อร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน เสมือนหนึ่งว่าเป็นเครื่องมือหรือวิธีการในการตัดสินของสาธารณชน ความหนักเบาของการลงโทษเป็นผลมาจากการตัดสินค่านิยมบางประการของสังคม ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษนั้น ได้มีการวิวัฒนาการเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนี้

1. การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution) ซึ่งเป็นการลงโทษที่ไม่มีข้อกำหนดหรือกฎเกณฑ์แน่นอน และขึ้นอยู่กับความพึงพอใจเป็นหลัก โดยยึดถือหลัก “ตาต่อตาฟันต่อฟัน” ในการลงโทษผู้กระทำความผิด จึงมีการลงโทษที่ค่อนข้างรุนแรงเกินความจำเป็นและมีความทารุณโหดร้ายปราศจากมนุษยธรรม²

2. การลงโทษเพื่อการยับยั้งการกระทำความผิด (Deterrence) ที่มีวัตถุประสงค์ในการสร้างเกรงกลัว เพื่อยับยั้งการกระทำความผิดซ้ำ และเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รู้สึกสำนึกผิดชอบและเข็ดหลาบ ไม่คิดกระทำความผิดอีกต่อไป³

3. การลงโทษเพื่อการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม (Incapacitation) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมทั้งแบบถาวรและแบบชั่วคราว โดยการนำโทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง มาใช้กับผู้กระทำความผิด⁴

4. การลงโทษเพื่อการแก้ไขผู้กระทำความผิด (Rehabilitation and Correction) เป็นการพัฒนามาจากการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน และการลงโทษเพื่อยับยั้งการกระทำความผิด โดยคำนึงถึงหลักศีลธรรม และหลักมนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผู้กระทำความผิดปรับเปลี่ยนนิสัยของตนให้มีความเคารพต่อกฎหมายและสังคม อันจะนำไปสู่การกลับคืนสู่สังคมและดำรงชีวิตได้โดยปกติสุข⁵

5. การลงโทษเพื่อการป้องกันอาชญากรรม (Prevention of Crime) เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันชุมชนและสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรม และเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดมี

¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10, หน้า 1

² อัจฉริยา ชูตินันท์, อาชญาวินัยและทัณฑวิทยา, พิมพ์ครั้งที่ 2, หน้า 130

³ เฟิ่งอ๋าง, หน้า 131

⁴ เฟิ่งอ๋าง, หน้า 132

⁵ เฟิ่งอ๋าง, หน้า 132

โอกาสกลับมากกระทำความคิดซ้ำอีก โดยการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการให้การศึกษา อบรม และฝึกฝนวิชาชีพ อันเป็นผลทำให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับไปประกอบอาชีพที่สุจริตได้ เมื่อพ้นโทษมาแล้ว⁶

กฎหมายอาญา ถือเป็นกฎหมายที่มีการรวบรวมเอาความผิดในลักษณะต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน ทำให้กฎหมายอาญามีฐานความผิดหรือลักษณะของการกระทำความคิดที่มีความหลากหลายอย่างมาก ซึ่งฐานความผิดหรือลักษณะของการกระทำความคิดนี้ ได้มีการจำแนกหรือแบ่งประเภทของความคิดไว้เป็น 2 ประเภทที่สำคัญ คือ ความผิดอาญาแผ่นดิน และความผิดอาญาอันยอมความได้ ความผิดอาญาทั้ง 2 ประเภทนี้ มีข้อแตกต่างที่สำคัญ คือ ความผิดอาญาอันยอมความได้นั้น กฎหมายกำหนดให้สิทธิแก่ผู้เสียหายในการดำเนินการได้เองโดยไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากรัฐ จึงทำให้ความผิดอาญาอันยอมความได้ มีความยืดหยุ่นในการบังคับใช้มากกว่าความผิดอาญาแผ่นดิน

แม้ว่าการกระทำความคิดในบางฐานความผิดนั้น จะเป็นการกระทำต่อเอกชนให้ได้รับอันตรายเสียหายโดยตรง แต่การกระทำนั้นก็ยังได้ชื่อว่ากระทบกระเทือนต่อมหาชนเป็นส่วนรวม ดังนั้น รัฐสามารถเข้าดำเนินการป้องกันและปราบปรามได้เอง โดยไม่ต้องให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้าร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ⁷ อาทิ บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ 12 ว่าด้วย “ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์” ในหมวด 1 ความผิดฐานลักทรัพย์และวิงราวทรัพย์ มาตรา 334 มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ มาตรา 336 และมาตรา 336 ทวิ ซึ่งฐานความผิดในหมวดนี้ล้วนแต่เป็นการกระทำความคิดที่กระทำต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยทั้งสิ้น และมีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ที่มีผลกระทบโดยตรงต่อเอกชนให้ได้รับความเสียหาย แต่ก็อาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยในการดำรงชีพของประชาชนในสังคมได้ด้วย รัฐจึงได้มีการบัญญัติให้ความผิดฐานลักทรัพย์เป็นความผิดที่มีลักษณะเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน เพื่อเป็นการป้องกันหรือข่มขู่ให้ผู้ที่จะกระทำความผิดได้เกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด และยังได้มีการกำหนดลักษณะของการกระทำความคิดฐานลักทรัพย์ในบางพฤติการณ์ เป็นเหตุฉกรรจ์ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับการลงโทษที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากปัจจัยในการกำหนดเหตุฉกรรจ์ในหลายด้าน อาทิ ปัจจัยในเรื่องของความชั่วร้ายภายในจิตใจของผู้กระทำความผิด ปัจจัยในเรื่องของตัวผู้กระทำความผิด ปัจจัยในเรื่องกรรมของการกระทำความคิด ปัจจัยในเรื่องของเหตุจงใจหรือจุดมุ่งหมายในการกระทำความคิด ปัจจัยในเรื่องลักษณะของการกระทำความคิด ปัจจัยในเรื่องสถานที่ในการกระทำความคิด ปัจจัยในเรื่องของโอกาสในการกระทำความคิด และปัจจัยในเรื่องของความผิดที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เป็นต้น ซึ่งมีข้อสังเกตว่า การกำหนดลักษณะหรือพฤติการณ์ของการกระทำความคิดฐานลักทรัพย์โดยส่วนใหญ่ เป็นการกำหนดขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นๆ จึงอาจทำให้คาดการณ์ได้ว่าลักษณะหรือพฤติการณ์ของการกระทำความคิดฐานลักทรัพย์จะได้รับการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มมากขึ้นตามสถานการณ์ ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในปัจจุบัน

⁶ เฟื่องอ้าง, หน้า 133

⁷ ทัศนิต ฅ นคร, กฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 5, หน้า 140

พบว่าการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนในหลายรูปแบบ เช่น การนำปืนไปก่อเหตุให้การทะเลาะวิวาทระหว่างนักเรียนอาชีวะ หรือแม้กระทั่งการบุกล้างแสงล็กอาวุธปืนภายในหน่วยงานของรัฐ เพื่อนำไปก่อเหตุอาชญากรรมร้ายแรงประการอื่น เป็นต้น ประกอบกับการเพิ่มจำนวนการครอบครองอาวุธปืนในปัจจุบันที่มีมากกว่า 10,000,000 กระบอกทั่วประเทศ ที่ไม่อาจปฏิเสธถึงอานุภาพหรือศักยภาพที่มีต่อการทำลายล้างได้เลย และเป็นต้นเหตุที่นำไปใช้ก่ออาชญากรรมมากมาย ทั้งที่เอาไปเพื่อทำร้ายผู้คนและที่เอาไปเป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวก รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการสร้างความหวาดกลัวแก่ประชาชนและอาจส่งผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตของประชาชนและประเทศชาติได้โดยง่าย เช่น นำไปเพื่อการชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น จึงถือเป็นทรัพย์สินที่มีความพิเศษ และควรได้รับการคุ้มครองที่มากขึ้นยิ่งไปกว่าทรัพย์สินปกติโดยทั่วไป

2. เหตุจรรยาในความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา 335 ถึงมาตรา 336 ทวิ

เหตุจรรยาในความผิดฐานลักทรัพย์ที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่มาตรา 335 จนถึงมาตรา 336 ทวิ นั้น ได้มีการกำหนดลักษณะหรือพฤติการณ์ของการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษที่หนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ปกติธรรมดา ตามมาตรา 334 ไว้ทั้งสิ้น 16 ลักษณะ และจะถูกนำมาพิจารณาได้ก็ต่อเมื่อการกระทำนั้นเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา 334 และมีข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่งเพิ่มเติมเข้ามาตามที่ระบุไว้ในมาตรา 335 ถึงมาตรา 336 ทวิ กล่าวคือ

1. การลักทรัพย์ในเวลากลางคืน
2. การลักทรัพย์ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ เหตุทุกภัยแก่รถไฟ หรือยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นทำนองเดียวกันหรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุเช่นนั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภัยอันตรายใดๆ
3. การลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใดๆ
4. การลักทรัพย์โดยเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า หรือเข้าทางช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้
5. การลักทรัพย์โดยแปลงตัวหรือปลอมตัวเป็นผู้อื่น มอมหน้าหรือทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้
6. การลักทรัพย์โดยลงว่าเป็นเจ้าพนักงาน
7. การลักทรัพย์โดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป
8. การลักทรัพย์ในเคหสถาน สถานที่ราชการหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะที่ตนได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือซ่อนตัวอยู่ในสถานที่นั้นๆ

9. การลักทรัพย์ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถ หรือเรือสาธารณะ สาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้า หรือในยานพาหนะสาธารณะ

10. การลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์

11. การลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

12. การลักทรัพย์ที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรมหรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น

13. การลักทรัพย์ที่ประกอบด้วยเหตุกรรจ์อื่นตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป

14. การลักทรัพย์ที่เป็นโค กระบือ เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่มีอาชีพกสิกรรมมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรม

15. การลักทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา ถ้าทรัพย์นั้นเป็นที่สักการะบูชาของประชาชน หรือเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูป หรือวัตถุดังกล่าว

16. การลักทรัพย์โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม

เหตุกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ข้างต้นนั้น ถือเป็นฐานความผิดที่มีความเก่าแก่อย่างมาก ปรากฏตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ได้มีการกำหนดขึ้นตั้งแต่ในสมัยของกรุงศรีอยุธยา เป็นต้นมา ไม่ว่าจะในรูปแบบของคัมภีร์พระธรรมศาสตร์หรือในรูปแบบของกฎหมายตราสามดวง โดยอาศัยปัจจัยต่างๆ ในการกำหนดเหตุกรรจ์อาทิ ปัจจัยในเรื่องของความชั่วร้ายภายในจิตใจของผู้กระทำความผิด ปัจจัยในเรื่องของเหตุจูงใจหรือจูงมุงหมายในการกระทำความผิด หรือปัจจัยในเรื่องสถานที่ในการกระทำความผิด ฯลฯ มาพิจารณาให้เกิดความเหมาะสมกับบริบทและสภาพสังคมในช่วงขณะนั้นๆ ทั้งสิ้น

3. วิเคราะห์เหตุกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ของประเทศไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

จากการศึกษาลักษณะหรือพฤติการณ์ของการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่ส่งผลทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นทั้ง 16 ลักษณะข้างต้นของกฎหมายไทยที่ได้มีการปรับแก้ไขเพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดเหตุกรรจ์ โดยนำเอาปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ณ ขณะนั้น มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาปรับแก้ไขเป็นกรณีๆ ไป ซึ่งสามารถจำแนกลักษณะหรือพฤติการณ์ของเหตุกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายไทย ออกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 เหตุที่เกี่ยวข้องกับ “เวลา” ในการกระทำความผิด ตามบทบัญญัติมาตรา 335 (1) และ (2)

ประเภทที่ 2 เหตุที่เกี่ยวข้องกับ “สถานที่” ในการกระทำความผิด ตามบทบัญญัติมาตรา 335 (2) (8) และ (9)

ประเภทที่ 3 เหตุที่เกี่ยวข้องกับ “วิธีการ” ในการกระทำความผิด ตามบทบัญญัติมาตรา 335 (3) (4) (5) (6) (7) และมาตรา 336 ทวิ

ประเภทที่ 4 เหตุที่เกี่ยวข้องกับ “ฐานะของผู้เสียหาย” ตามบทบัญญัติมาตรา 335 (11) และ

ประเภทที่ 5 เหตุที่เกี่ยวข้องกับ “ความสำคัญของตัวทรัพย์” ตามบทบัญญัติมาตรา 335 (12)

ทั้งนี้ ในส่วนของการกำหนดเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายของต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ซึ่งได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐแอละแบมา) และ ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ซึ่งได้แก่ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและประเทศสาธารณรัฐ ออสเตรียนั้น ล้วนแล้วแต่มีการกำหนดโดยนำเอาลักษณะ ขั้นตอน หรือวิธีการของการกระทำความผิดฐาน ลักทรัพย์บางประการ มากำหนดไว้เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ อันส่งผลทำให้ผู้กระทำความผิด ฐานลักทรัพย์ที่เข้าเหตุฉกรรจ์ลักษณะใดลักษณะหนึ่งตามที่ได้กำหนดไว้ต้องรับโทษหนักขึ้นจากการกระทำ นั้นๆ ด้วย และกำหนดเหตุฉกรรจ์ของแต่ละประเทศนั้นก็ย่อมมีความเหมือนและความแตกต่างกันบ้างตาม บริบทของสังคมและความเหมาะสมของประเทศนั้นๆ เช่น การลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ที่ไม่อาจใช้ได้ด้วย ชาติตะวันตก อันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของแต่ละภูมิภาค เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายต่างประเทศทั้งใน ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการศึกษา ค้นคว้าในมลรัฐแอละแบมา และในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) กล่าวคือ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสาธารณรัฐออสเตรีย โดยสรุปพบว่าในประเทศต่างๆ เหล่านี้ ได้มีการกำหนดให้การลักทรัพย์ที่เป็นอาวุธปืนเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษ หนักขึ้นทั้งสิ้น และไม่อาจนำเหตุแห่งการบรรเทาโทษใดๆ มาอ้างเพื่อขอให้ศาลใช้ดุลพินิจในการพิจารณา ลดโทษให้กับผู้กระทำความผิดได้ อันเนื่องมาจากความสำคัญและความร้ายแรงของทรัพย์ประเภทนี้ที่มี อานุภาพในการทำลายล้างสูง และมีความเสี่ยงสูงที่ทรัพย์ประเภทนี้จะถูกนำไปใช้เพื่อก่อให้เกิดความผิดฐาน อื่นที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวที่ได้รับจากการศึกษาและเปรียบเทียบมาพิจารณาถึงความ เหมาะสมในการกำหนดเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน ประกอบกับ สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ลักทรัพย์คลังแสงต่างๆ ในประเทศไทย จะเห็นได้ว่าการกำหนดให้การลัก อาวุธปืน เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ ประการหนึ่งที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนัก ขึ้นนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อสังคมไทยในปัจจุบัน เนื่องจากอาวุธปืนนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อการทำลาย ล้าง ซึ่งอานุภาพและความร้ายแรงโดยสภาพนั้น อาจนำไปสู่การคุกคามและความสูญเสียอันน่าปราชัย ทั้งต่อ บุคคลทั่วไป และความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม หรือแม้กระทั่งความมั่นคงของประเทศได้ จึงถือเป็น ทรัพย์ที่มีความพิเศษในตัวเองยิ่งไปกว่าทรัพย์ธรรมดา ดังนั้น การกำหนดมาตรการที่ใช้ในการคุ้มครอง ดูแล รักษาทรัพย์ประเภทนี้ จึงควรมีมาตรการที่เฉพาะเจาะจงเป็นพิเศษยิ่งไปกว่าการคุ้มครองทรัพย์ประเภทอื่นๆ

คุณธรรมทางกฎหมายของเหตุกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ลักษณะนี้ จึงมิใช่การมุ่งคุ้มครองเพียงเฉพาะ แต่“กรรมสิทธิ์และการครอบครอง” เท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงภัยคุกคามต่างๆ อันอาจเกิดจากการใช้อาวุธนั้นทั้งต่อปัจเจกบุคคล ต่อสังคมโดยรวม และต่อความมั่นคงของประเทศอีกด้วย

4. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เมื่อพิจารณาจากกฎหมายต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ซึ่งได้แก่ มลรัฐแอละแบมา ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ซึ่งได้แก่ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและประเทศสาธารณรัฐออสเตรียถึงความจำเป็นในการกำหนดเหตุกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการลักอาวุธปืนนั้น แสดงให้เห็นได้ว่าในต่างประเทศได้มีการให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการกำหนดให้ลักทรัพย์ที่เป็นอาวุธปืน เป็นพฤติการณ์ประการหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นเนื่องจากพิจารณาว่าทรัพย์ประเภทนี้เป็นทรัพย์ที่มีความอันตรายสูง และเป็นทรัพย์ที่มีอนุภาพในการทำร้ายสูง ประกอบกับเมื่อได้มีการจำลองเหตุการณ์ที่ทรัพย์ประเภทนี้ได้อยู่ในความครอบครอง ของผู้ก่ออาชญากรรมแล้วย่อมเชื่อได้อย่างแน่แท้ว่ามีใช้การนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันหรือคุ้มครองสิทธิของตน โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่จะนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเพิ่มความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรมอื่นๆ ให้มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นจากการกระทำของตัวผู้ก่ออาชญากรรมเอง จึงส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้อื่น ในความปลอดภัยทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สินของตนเองที่อาจถูกประทุษร้ายได้โดยง่าย

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีเหตุกรรจ์ในแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดปัญหาการลักทรัพย์ ซึ่งเป็นศาสนสมบัติของประเทศไทยในปี พ.ศ.2512 หรือแม้กระทั่งการปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดปัญหาการลักทรัพย์เกี่ยวกับ โศ กระบือ หรือเครื่องมือเครื่องใช้ของเกษตรกรในปี พ.ศ.2525 และพ.ศ.2530 จะเห็นได้ว่าเป็นการปรับปรุงแก้ไขเพื่อการป้องกันและป้องปรามปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ดังนั้น เมื่อนำปัจจัยต่างๆ ข้างต้น มาประกอบกับสถิติของการจดทะเบียนอาวุธปืนมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี รวมทั้งเหตุการณ์ลักอบนุกคคลังแสงของกองทัพ และตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12873/2553 เพื่อลักอาวุธปืนและนำไปใช้ประกอบอาชญากรรม จึงเป็นการเหมาะสมหากมีการบัญญัติให้กรณีการลักอาวุธปืนเป็นเหตุกรรจ์ อันส่งผลทำให้ผู้กระทำในลักษณะดังกล่าวต้องรับโทษหนักขึ้น เพื่อให้สมประสงค์ตามเจตนารมณ์ที่แท้จริงที่ต้องการให้บทบัญญัติดังกล่าวทำหน้าที่เป็นเครื่องมือสำหรับป้องกันและป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ซึ่งการกำหนดเหตุกรรจ์ดังกล่าวนี้ อาจส่งผลกระทบต่อความรุนแรงของการประกอบอาชญากรรมอื่นที่น้อยลงด้วยไม่มากนักน้อย โดยการเพิ่มเติมบทบัญญัติเฉพาะสำหรับการลักอาวุธปืน และมีอัตราโทษที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับทั้งประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยและของต่างประเทศ เทียบเคียงอัตราโทษจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นบทหนักที่สุดของ

ประมวลกฎหมายไทย ประกอบกับอัตราโทษสูงสุดและต่ำสุดของกฎหมายต่างประเทศ รวมทั้งเพิ่มเงื่อนไขทาง
ภาวะวิสัยที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นไว้ในวรรคที่สองของมาตราดังกล่าวด้วย ดังนี้

“มาตรา 335 ตรี ผู้ใดลักทรัพย์ซึ่งเป็นอาวุธปืนโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หก
หมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ได้กระทำในสถานที่ราชการ หรือสถานที่อื่นใดที่มี
วัตถุประสงฆ์ไว้เพื่อปกป้องคุ้มครอง ดูแลหรือรักษาอาวุธปืนโดยเฉพาะ ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท”

บรรณานุกรม

คณิต ฅ นคร. (2551). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 3 แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2551). คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค 1 : บทบัญญัติทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 10).

กรุงเทพฯ : พลสยาม พรินต์ติ้ง.

อัจฉริยา ชูตินันท์. (2557). อาชญาวិทยาและทัณฑวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ : วิญญูชน

ประมวลกฎหมายอาญา